

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 63

4 kwietnia 2023

Allah, Jahwe i Jezus w gwiezdnej religii

Religia islamu ma w centrum swojego kultu boga zwanego „Allahem”. Muzułmanie twierdzą, że w przedislamskich czasach Allah był biblijnym bogiem patriarchów, proroków i apostołów. Roszczenia Muzułmanów co do ciągłości stanowią podstawę ich wysiłków zmierzających do nawracania Żydów i Chrześcijan. Ale należy zadać pytanie, kto to tak naprawdę był ten starotestamentowy bóg, a raczej bogowie.

Abraham był jednym z biblijnych patriarchów, który żył wraz ze swoim ojcem Terachem w chaldejskim (sumeryjskim) mieście Ur na przełomie III i II tysiąclecia p.n.e. W tamtym okresie na całym terytorium Bliskiego Wschodu obowiązywała ta sama religia, która obowiązywała w Sumerze. Analizując religię sumeryjską można wywnioskować, że bogiem Abrama był Enlil, który dla Sumerów na Ziemi był najwyższym bogiem. Ale drugim ważnym i czczonym bogiem w Mezopotamii był syn Enlila – Nannar/Nanna/Sin, bóg Księżyca.

Abraham wraz z rodziną wyrusza z Ur i osiedla się w Harranie. Oba miasta, Ur na południu i Harran na północy Mezopotamii były głównymi ośrodkami kultu Nanny/Sina. Pierwotne imię Abrahama, Abram, oznacza wzniosłego ojca i jest nawiązaniem do boga Nanny, który był określany mianem „ojca bogów”. Nanna/Sin był ojcem boga Utu/Szamasza i bogini Jnanny/Isztar. Abraham jest pasterzem podobnie jak bóg Księżyca, którego owczarnią były w mitologii mezopotamskiej gwiazdy na niebie.

„Biblia” została stworzona na podstawie ksiąg, pism i legend

powstałych na ziemiach będących pod wpływem cywilizacji i religii sumeryjskiej i odnosi się do bogów sumeryjskich oraz bogów podległych bogom sumeryjskim. Obowiązywał tam politeizm i wiara w wielu bogów.

Islam

Początkowo w czasach przedislamskich słowo Allah było wykorzystywane zarówno przez Arabów do określania boga Księżyca – Sina, jak i przez chrześcijańskich Arabów do określania Boga chrześcijańskiego. Imię Sin lub Suen jest akadyjskim odpowiednikiem imienia sumeryjskiego boga Księżyca – Nanny, pierworodnego syna Enlila i Ninlil. Słowo Allah oznacza Boga dla Muzułmanów, ale także dla innych religii, bo nie jest imieniem własnym Boga. Arabskie słowa Allah i Alihah stanowią odpowiedniki hebrajskich słów Eloh i Elohim. Rdzeń tego słowa będący rodzajnikiem „al”, pochodzi od jeszcze starszego słowa – „el”, które znaczy bóg, bóstwo, moc, siła. Całe zaś słowo Allah – pisane dużą literą tłumaczone jest określeniem „Pan Bóg”.

Od czasów Mahometa słowo Allah zaczęło oznaczać dla Muzułmanów wyłącznie abrahamicznego boga i dlatego, chociaż ma ono lingwistycznie formy liczby mnogiej oraz rodzaju żeńskiego, to te formy gramatyczne nie są obecnie stosowane. Pomiędzy światem ludzi a Allahem muzułmańska kosmologia umieszcza świat bytów nadprzyrodzonych: aniołów – sług bożych i dżinnów, do których zalicza się szatanów, diabłów i demonów.

Dowody archeologiczne wykazują niezbicie, że dominującą religią Arabii (tuż przed przejściem na islam i wcześniej) był kult sumeryjskiego księżycowego boga Nanny/Sina nazwanego przez Arabów Allahem.

U szczepów koczowniczych Arabii (jak również u wielu plemion afrykańskich) – Słońce, które daje silne gorące światło w dzień, nie jest dobrym, pozytywnym i ulubionym bóstwem wśród ludów pustyni, w przeciwieństwie do Księżyca – który daje

łagodne światło. Beduini znają do dziś imiona takich męskich lunarnych bożków jak: Hilal (Księżyc wyglądający jak sierp) czy Qamar (Księżyc). Światło słoneczne było w okresie wczesnego patriarchatu przypisane żeńskiemu pierwiastkowi.

Najbardziej rozpowszechnioną religią świata antycznego był kult boga Księżyca – Nanny/Sina. Archeolodzy odkryli świątynie tego boga rozrzucone po całym Bliskim Wschodzie. Między innymi w Ur, Uruk, Nippur, Aszur, Babilonie, Harranie, a także w oazie Tema na Półwyspie Arabskim. W Chasor w północnym Izraelu odnaleziono wielką świątynię księżycowego boga. Znaleziono tam dwa posązki przedstawiające boga Księżyca. Kilka mniejszych statuetek odnaleziono w pobliżu, zidentyfikowano jako córki boga-Księżyca. Imię księżycowego boga Sina obecne jest w arabskich nazwach takich jak góra Synaj, pustynia Synaj itd.

Świat antyczny pełen jest symboli półksiężyca. Sumerowie pozostawili po sobie tysiące glinianych tabliczek opisujących ich wierzenia religijne. Stwierdzono, że oddawali cześć księżycowemu bogu o różnych imionach, najpopularniejsze to sumeryjski Nanna, czyli akadyjski Suen. Asyryjczycy i Babilończycy zapożyczyli imię Suen i przekształcili je na Sin, będące imieniem ich głównego bóstwa. Był on sędzią ludzi i bogów.

Nannar/Nanna/Sin – sumeryjski bóg Księżyca, owoc związku Enlila i Ninlil. Jego żoną była Ningal, z którą miał dwoje dzieci Inannę/Isztar – boginię miłości, uosobienie Wielkiej Bogini Matki, oraz Utu/Szamasza – boga Słońca. Nanna, Inanna i Utu byli to bogowie astralni i stanowili drugą triadę bogów sumeryjskich. Nanna wraz ze swoją małżonką Ningal mieszkali w Harranie w świętym okręgu, w boskiej świątyni Ehulul, gdzie było główne miejsce jego kultu.

Nanna najczęściej symbolizowany był przez Księżyc. Jego innym symbolem był byk, którego rogi przedstawiały poziome ułożenia półksiężyca. Jeszcze innym symbolem była łódź, której kształt

przypominał poziomy półksiężyc. W Tell-el-Obeid znaleziono miedzianego cielca z półksiężycem na czole. Bożek z ciałem byka i głową człowieka ma na czole ułożony z muszelek symbol półksiężyca.

Nanna był opiekuńczym bogiem Ur. On też wyznaczył króla Ur-Nammę jako swojego reprezentanta i władcę w Sumerze, zakładając III dynastię z Ur. W Ur kapłanki tego boga były wybierane spośród rodziny królewskiej, najśłynniejszą kapłanką była Enheduanna, poetka, córka Sargona Wielkiego. Babiloński król Nabonid (lata 555-539 p.n.e.) dążył do wyniesienia boga Nannę/Sina na głównego boga panteonu, co spotkało się z oporem kapłanów Marduka w Babilonie. Ale 1000 lat później, bóg ten został wyniesiony do rangi najwyższego i jedyne boga islamu jako Allah.

W Mezopotamii, Syrii, Kannie i na Półwyspie Arabskim, księżycowy bóg Sin przedstawiony był zwykle jako półksiężyc. Czasami księżyc w pełni bywał umieszczany nad półksiężycem, podkreślając tym wszystkie fazy księżyca. Bogini Słońca była małżonką Sina, a gwiazdy były ich córkami. Odkryto tysiące płaskorzeźb i wotywnych mis używanych w kulcie „córek Allaha.” Trzy córki; Al-Lat, Al-Uzza i Al-Manat czasami są przedstawione wszystkie razem z Allahem, bogiem Księżyca, przedstawionym jako półksiężyc nad nimi. Jest to nawiązanie do wcześniejszego kultu matriarchalnego, kultu Trój-Bogini, który nie od razu wymazano z nauczania i pamięci.

Jeszcze w czasach króla Salomona, mieszkańcy Szeby czcili Boginię Słońca. Przedislamski kult był ściśle powiązany z Al-Lat – Boginią (w koronie), a więc Najwyższą/Najważniejszą Boginią Matką. Podobnie jak w Grecji, była ona Potrójną Boginią, posiadającą zarazem atrybuty bóstwa solarnego i lunarnego (podobnie jak późniejsze: Kora/Demeter/Hekate, lecz aspekt ten był przypisany jej synowi, młodemu bogowi). Nie ulega wątpliwości, że wszystkie jej „wcielenia” były związane z fazami Księżyca. Także współczesne neoreligie odwołują się do tej sfery. Jej trzy imiona odnosiły się bowiem także do trzech

faz Księżyca. I tak Al-Lat była młodym księżycem, sierpem – dziewiczą panną. Al-Uzza – „Najsilniejsza”, „Potężna”, odnosiła się do księżyca w pełni. Al-Menat – „Przeznaczenie”, od słowa „manija”, była sędziwą boginią mądrości, przeznaczenia, wieszczenia, a także Zaświatów.

Kult Trój-Bogini na Bliskim Wschodzie nawiązuje do słowiańskiej triady bogiń i hinduskiej Tridewi. W wierze słowiańskiej Boginią Matką Bogurodzicą była Łada/Lada, matka Boga Peruna i Bogini Dziewanny. W greckich tekstach spotykać można opowieści świadczące o wzajemnych kontaktach Krainy Północy/Hiperborei i świata śródziemnomorskiego, ponieważ kult Apollona (Peruna) wywodził się z tych północnych ziem. Apollon (Perun) corocznie wracał do swojej północnej ojczyzny, odwiedzając boską rodzinę, a więc matkę Latę (Ładę/Ladę/Latę) i wielką łowczynię – Artemidę (Dziewannę). Apollon podróżował na pokładzie słonecznego rydwanu (wajtmany-wimany), podobnie jak hinduski bóg Wisznu.

W czasach świetności Babilonu, Trój-Bogini wraz z męskim bogiem Księżyca – Sinem, tworzyła swego rodzaju – kwartet. On zaś był wówczas nazywany – Panem Syriusza, Psiej Gwiazdy. Dostrzegany jest także ślad Trój-Bogini w Bliskowschodnim kulcie Baala; gdzie jest mowa o jego 3 córkach, a ich cechami były: światło, deszcz oraz ziemia.

Ponadto Al-Lat, Al-Uzza i Al-Manat przedstawiają: Słońce, Wenus oraz Los/Fortunę/Szczęście, z tym że Al-Lat była także kojarzona z Wenus. Miała ona swego czasu świątynię w Hatrze (Irak), gdzie jej miejsce zajął po czasie bóg-Słońca, Szamasz. We wczesnej mezopotamskiej sztuce były to ciała astralne, które pojawiały się na niebie tworząc triadę: Słońce, Księżyc oraz Wenus. Trzy najważniejsze niebiańskie światła.

Arabowie uważali je za pośredniczki – arcykapłanki Wielkiej Bogini Słońca. Im składali ofiary i poświęcali obrzędy, które dzisiaj są de facto częścią islamu. W młodości Mahomet, tak jak i całe jego plemię, także składał ofiary (wcześniejszym

boginiom a późniejszym) córkom Allaha.

Jako bóstwo solarne, Al-Lat (Allat) posiadała najwięcej świątyń/sanktuariów w Arabii oraz na Bliskim Wschodzie, znana była także pod mianem Al-lla-ha (Allaha) – Bogini. Allat była czczona w niektórych miejscach jeszcze w świecie islamskim, aż słudzy Mahometa kazali zburzyć-spalić jej sanktuaria, bowiem od dawna istniał już okres patriarchatu. W islamie Boginię Matkę Allat/Allahę zastąpił męski bóg Allah. W religiach patriarchalnych dawne boginie stały się zaledwie małżonkami nowych, młodych bogów, a w islamie złymi dżinami. Ale tak samo jest w judaizmie i chrześcijaństwie, które również wywodzą się z Babilonii i Egiptu.

Al-Uzza miała swą świątynię na Wschód od Mekki. Sam Mahomet złożył w młodości ofiarę Trój-Bogini pod postacią Al-Uzza. Reprezentowała ona wojowniczy aspekt Bogini, podobnie jak grecka Artemida, rzymska Diana czy słowiańska Dziewanna. Była też Panią Zodiaku. Była także uosobieniem nadchodzących zmian, energiczną siłą, tak jak Fortuna (Szczęście), na które młody Mahomet liczył. Jak czas pokazał, Mahomet zamierzał dokonać przewrotu światopoglądowego na olbrzymią skalę, nie tylko pozbawiając kobiety ich żeńskiego bóstwa, lecz także spychając same kobiety do roli służek i niewolnic.

Przedislamskie plemiona semickie, obdarzały szczególną czcią źródła, studnie, rzadko zalesione oazy, itp. Jednak nad wyraz często za rezydencję swego plemiennego bóstwa, służył zwykły – czarny kamień (jako iż na pustyni trudno o bardziej wyszukany materiał). Dlatego po dziś dzień – czarny kamień, jest sercem (spoiwem) całego islamu.

Tymczasem na samym początku, to właśnie trzecia osoba Trój-Bogini (Manat) była przedstawiana symbolicznie pod postacią „czarnego kamienia” w świętym miejscu – Qudajd, w okolicach pomiędzy Mekką a Medyną.

Podobnie jak w starożytnej Grecji, także i w świątyni

arabskiej Bogini, straż przy „czarnym kamieniu” pełniły kapłanki. Al-Uzza na przykład doznawała czci w Kabie, gdzie usługiwało jej aż 7 kapłanek, okrążających rytualnie „czarny kamień” siedmiokrotnie, jedno okrążenie na cześć jednej moc, każdej z siedmiu planet starożytności.

Pradawny solarny zwyczaj pielgrzymowania do świętych miejsc, obmywanie się w świętych źródłach oraz obdarzanie czią „czarnego kamienia” pozostały i większość islamskich świąt nadal zbiega się (tak jak w przypadku pozostałych patriarchalnych religii) ze zrównaniem dnia z nocą.

Gwiezdna religia Arabii zawsze była zdominowana Księżycem w różnych odmianach. Kiedy gdzie indziej popularność boga Księżyca zmalała, Arabowie pozostali wierni swemu przekonaniu, że bóg Księżyca jest największym ze wszystkich bogów. Mimo że oddawali cześć wielu bogom w Kabie, bóg Księżyca nadal pozostawał ich najważniejszym bóstwem. Ostatecznie Mekka została zbudowana jako sanktuarium dla boga Księżyca. To ono właśnie sprawiło, że Mekka stała się najświętszym miejscem Arabii. Arabowie oddawali cześć księżycowemu bogu jako najwyższemu bóstwu, podobnie jak Żydzi w Kanaanie oddawali cześć Jahwe, jako najwyższemu z wielu bóstw kananejskich. Nadal był to politeistyczny panteon bóstw.

Dowody pochodzące zarówno z północnej, jak i południowej Arabii pokazują, że kult boga Księżyca był nie tylko aktywny w czasie Mahometa, ale że był to główny kult religijny. Według rozlicznych inskrypcji imię boga Księżyca było Sin, oraz jego tytuł al-ilah oznaczający bóstwo sugerował, że był on głównym bóstwem wśród wielu bogów. Słowa il albo ilah (bóg lub bóg pan) początkowo oznaczały fazy boga Księżyca.

Księżycowy bóg zwany al-ilah, został skrócony do formy Allah już w przedislamskich czasach. Arabowie dawali imię Allah swoim dzieciom. Tak było na przykład z ojcem Mahometa i jego wujem. Fakt ten dowodzi, że Allah był tytułem boga Księżyca już w czasach Mahometa. Pod wpływem Mahometa, mało znany ilah

staje się Al-ilahem, bogiem czy jak kto woli Allahem, najwyższym bytem.

Dlaczego Allah nie jest zdefiniowany w „Koranie”, oraz dlaczego Mahomet zakładał, że Arabowie wiedzieli już, kim był Allah. Powiedział on: „Słuchajcie, wierzycie przecież, że Allah (bóg Księżyca) jest największym ze wszystkich bogów. To, czego chcę, to to, żebyście przyjęli, że jest on jedynym bogiem. Nie odbieram wam Allaha, którego znacie i czcicie. Odbieram jedynie jego żonę i córki oraz wszystkich innych bogów”. Widać wyraźnie zatem, że tak jak w przypadku innych patriarchalnych religii, także i w tej, chodziło przede wszystkim o supremację męskiego pierwiastka monoteizmu. W końcu wszystkie najważniejsze matriarchalne symbole, dogmaty, rytuały, a nawet tytuły, zostały skopiowane i zachowane.

Mahomet został wychowany w religii księżycowego boga Allaha. Jednak posunął się o krok dalej niż jego patriarchalni współplemieńcy. Podczas gdy wszyscy oni wiedzieli, że Allah (bóg Księżyca) jest największy ze wszystkich bóstw w ich panteonie, Mahomet zdecydował, że Allah był nie tylko największym, ale jedynym bogiem. Na tamten czas najskuteczniejszym narzędziem światowej przemiany światopoglądowej był wojujący monoteizm.

Politeistyczny kontekst kultu Allaha widoczny jest również z pierwszego zdania muzułmańskiego credo: „Allah jest największy”. Arabskie słowo dobitnie podkreśla kontrast między większym a mniejszym. Prawdą jest również, że Arabowie nigdy nie zarzucali Mahometowi, że ogłasza on im innego Allaha od tego, którego już znali i czcili. Stąd Allah był bogiem Księżyca, jak wykazują archeologiczne dowody. Allah jest największy wśród przedislamskich bogów arabskich, a nie wśród bogów innych cywilizacji.

Mahomet usiłował osiągnąć swój cel na dwa sposoby. Arabom mówił, że wierzy w księżycowego boga Allaha. Żydom i Chrześcijanom mówił z kolei, że Allah jest także ich Bogiem,

powołując się na skopiowane z „Biblii” wersety.

Arabowie czcili i czczą księżycowego boga Allaha modląc się w stronę Mekki kilka razy dziennie (na wschód – co symbolizuje gwiazdka Wenus w półksiężycu). Odbywają pielgrzymkę do Mekki, okrążając wielokrotnie świątynię boga Księżyca zwaną Kaba, całując czarny kamień. Zabijali zwierzę na ofiarę dla księżycowego boga i rzucali kamieniem w diabła. Pościli przez okres rozpoczynający i kończący się pojawieniem na niebie sierpa księżyca, dając jałmużnę biednym. I tak czynią do tej pory Muzułmanie, wyznawcy islamu. Symbolem islamu jest półksiężyc. Znajduje się on na szczytach minaretów i meczetów. Jest on na flagach państw islamskich

Czarny kamień w Mekce usytuowany jest na czakramie Ziemi. Energia czakramu porusza się ruchem wirowym w układzie prawoskrętnym, zgodnie z ruchem wskazówek zegara. Muzułmanie przybywają tłumnie do Mekki każdego dnia, każdy pielgrzym musi wykonać 7 okrążeń. Okrążają czakram 24 godziny na dobę w lewo, w przeciwnym kierunku do ruchu wirowego energii, aby blokować energię czakramu i jej pozytywny wpływ na ludzi i Ziemię. O to zadbały ciemne siły, tworząc ich religię.

Islam nie jest niczym innym, jak tylko ożywieniem starożytnego kultu boga Księżyca. Zapożyczył on symbolikę, obrzędy, ceremonie, a nawet imię swego boga od księżycowej gwiazdnej religii, która sama z siebie, także była metamorfozą dawnego matriarchalnego systemu wierzeń. Jest to przykład na to, co patriarchat światowy (w judaizmie, chrześcijaństwie, islamie, ale także w hinduizmie, buddyzmie, czy wcześniej w mezopotamskich i egipskich kultach) uczynił z poprzedzającym go matriarchatem.

Ale to nie znaczy, że matriarchat był pierwszy. W pozytywnych kultach religijnych występuje równowaga pomiędzy energią męską Yang i energią żeńską Yin. Bóg Najwyższy jest Ojcem i Matką w jednej osobie, posiada pierwiastek męski i żeński. Modlitwa Pańska w swej pierwotnej formie brzmiała: „Ojcze i Matko

rodzicu nasz, któryś jest w niebie”.

W wyniku zamiana matriarchatu na patriarchat Nannę/Sina zwano dosłownie: „Jasny poranek/świt”. A to w starej tradycji religijnej odnosi się do gwiazdy/planety Wenus i konstelacji Panny, czyli do Bogini Matki, a w religii mezopotamskiej rolę tę pełniła Inanna, córka Nanny. Natomiast w symbolice islamu odnosi się do nowego męskiego odpowiednika Allaha. Ogólnie rzecz biorąc, był on aż do upadku Babilonu „bogiem światła”. Zaś jako rogaty bóg-byk, który na długi czas wszedł do religijnych rytuałów całego politeistycznego świata, odgrywał ważną rolę w kulcie płodności. Tu widzimy analogię do Baala i do religii kananejskiej, oraz do judaizmu, w którym Ela i Baala zamieniono na Jahwe a balizm na jahwizm. Zanim zapanował patriarchat, kult młodego boga – syna bogini, był nieodłącznym elementem kultów agrarnych, patriarchat przekształcił go symetrycznie w kult syna bożego.

Istnieje wewnętrzny Zakon wyznawców islamu, dla którego Allah jest rodzaju żeńskiego, jest to Allat lub Allaha – Bogini Matka, której patronką jest Wenus, którą oni potajemnie czczą, a nie boga Allaha. Wątek, który dotyczy energii żeńskiej, był niszczone i ukrywany przez reptiliańskie religie patriarchalne. Tym samym została zachwiana równowaga pomiędzy energią żeńską i męską w społeczeństwie. Szczególnie widać to w islamie, gdzie kobieta została zepchnięta na margines życia społecznego.

Kiedy 2 tys. lat p.n.e. Marduk przejął władzę nad Ziemią i ogłosił się jedynym i głównym bogiem wśród innych bogów, zmienił historię i religię według własnych przekonań. Nowa religia stworzona przez Marduka głosiła już, że to sam Marduk stworzył Wszechświat oraz całą Ziemię. Ponadto to Marduk stworzył życie we wszechświecie i człowieka na Ziemi. Następnie sporządził listę wszystkich swoich wspaniałych cech i funkcji. Użył do tego celu pozytywne przymioty przypisane innym bogom Anunnaki. Przy okazji przejmowania funkcji innych Anunnaków dokonał jeszcze jednego zabiegu. Sprawił, że kobiety

utraciły swój dotychczasowy status w społeczeństwie. Aby tego dokonać, przypisał on atrybuty należące niegdyś do postaci kobiecych (bogiń), męskim odpowiednikom (bogom). W ten sposób starał się wymazać wszelką pamięć, jaką rolę odgrywały niegdyś kobiety. W ten sposób Marduk zebrał w swoim ręku wszelkie przymioty, które czyniły go bogiem wszechmocnym. Tym samym stworzył on koncepcję absolutnego monoteizmu i patriarchy, jaki nastał w Erze Barana. Tu widzimy podobieństwo do biblijnego Jahwe i islamskiego Allaha, którzy przejęli od Marduka rolę fałszywego boga wszechmocnego, oraz monoteizm i patriarchy.

Negatywny stosunek do kobiet mógł być skutkiem jego zatargów i rywalizacji z Inanną, która chciała wypędzić go z Babilonu i przejąć jego świętą ziemię, a najchętniej zepchnąć go na antypody. Ale istniał także ukryty sens związany ze zwalczaniem energii żeńskiej przez bogów, chodziło o zachwianie równowagi pomiędzy energią męską i żeńską. To dawało bogom pełną dominację nad ludźmi poprzez materializm i ucisk, przy zmarginalizowaniu sfery duchowości. Ale z drugiej strony, nie może też być dominacji energii żeńskiej nad męską, bo wtedy może wystąpić chęć całkowitej dominacji, jak w przypadku Inanny, musi istnieć równowaga. Kobiety też są bardziej podatne na obce wpływy.

Sumeryjskie imię bogini – Inanna – wywodzi się od określenia Nin-anna – pani Nieba, imię to występuje również w formie Innin. Jej imię tworzy korelacje z imieniem jej ojca; In-Nanna lub Nin-Nanda – pani Księżycyca.

Inanna – sumeryjska bogini miłości, płodności, oraz upraw i pogody, a także waliki i królowa zwierząt, uosobienie Wielkiej Bogini Matki i Bogini Nieba. Bogini gwiazdy/planety Wenus oraz konstelacji Panny. Określana była jako: Gwiazda poranna i wieczorna, Jasny poranek/świt oraz pani Nieba i pani Księżycyca. Inanna była królową siedmiu świątyń Sumeru. Była czczona na całym Bliskim Wschodzie, jako Inanna, Isztar, lub pod innymi imionami. Na różnych terytoriach odpowiadała za różne aspekty

życia. Jedna z najbardziej znanych bogiń panteonu, a także jedna z najbardziej rozpoznawalnych bogiń w religii sumeryjskiej. Bohaterka niezliczonych hymnów pisanych ku jej czci. Pomimo że prawdziwą Boginią Matką stworzycielką człowieka Anunnaków na Ziemi była Ninhursag/Nintu, siostra Enlila i Enkiego, ale rolę tę przejęła przebojowa i żądna władzy Inanna. W Egipcie rolę Bogini Matki pełniła Hathor a próżnie Izyda.

Symbolem Inanny był lew, oraz sowa, a także ośmioramienna gwiazda i czasami Księżyc z racji tego, że była córką Nanny – boga Księżyca. Najstarsze dokumenty pochodzą z miasta Uruk, w którym znajdował się kompleks świątynny Eana obejmujący posiadłości ziemskie i dwie wielkie świątynie – zigguraty, jedna boga nieba Ana/Anu a druga bogini Inanny.

Religia astralna, inaczej gwiezdna, nazywana też orientalną rozpowszechniona była na całym obszarze od południowo-zachodniej do południowo-wschodniej Azji, od Egiptu przez Bliski Wschód po Indie. Mezopotamia nie była tu wyjątkiem. W Indiach religia ta do tej pory jest kultywowana, a swymi korzeniami sięga dziesiątki tysięcy lat wstecz, aż do czasów Lemurii. Jest to rodzima religia Tamilów w południowych Indiach.

W stolicy okręgu Maduraj prowadziła działalność słynna Akademia Duchowa, Kulturalna i Literacka – „Tamil Sangam”. Literatura w języku protodrawidyskim (tamilskim) należy oprócz literatury wedyjskiej w sanskrycie, do najstarszych w Indiach i jest uprawiana w żywym języku do dziś. Wyznawana jest religia gwiezdna z kultem boga Słońca (Surya) i siedmioma planetami starożytności, oraz hinduscy bogowie, jak Brahma, Wisznu, Śiwa, Saraswati, Lakszmi, Parwati i inni. Bogów tych czci się do dziś we wspaniałych wybudowanych przed tysiącami lat świątyniach. Do dziś opowiadane są legendy o życiu tych bogów. Według przekazów hinduscy bogowie również czasami zaszczycaли swoją obecnością Akademię.

Bogata architektura, wymagająca do jej stworzeni zaawansowanej technologii i techniki, oraz rzeźby i reliefy tej cywilizacji sprzed tysięcy lat istnieją do dziś. Zabytki tej kultury znajdują się na subkontynencie Indyjskim, na wyspach, oraz są zatopione pod wodą w tamtym rejonie.

Około 18 tys. lat temu w wyniku kataklizmu kontynent Lemurii został zatopiony w Oceanie Indyjskim. Część populacji drawidyjskiej (tamiłskiej) uratowała się i zamieszkuje w dzisiejszych południowych Indiach, Sri Lance, na wyspach Indonezji, a także znalazła schronienie na Madagaskarze, w południowym Egipcie i Mezopotamii. Tamiłowie twierdzą, że Jezus niektóre zdania wymawiał po tamilsku. Widocznie język aramejski jest zbliżony lub pochodny od języka tamilskiego. Podobnie gwiazdna religia orientalna południowych Indii była tożsama z gwiazdną religią Mezopotamii a później Arabii.

Judaizm

Religia kananejska opisana w „Księgach ugaryckich”, na bazie których powstała „Biblia”, wywodzi się i opiera na gwiazdnej (astralnej) religii księżycowej Bliskiego Wschodu. W dawnych cywilizacjach trudno jest przeprowadzić granicę pomiędzy religią a astronomią i astrologią. Ludzie łączyli siły nadprzyrodzone i boskie relacje ze związkami, jakie obserwowano na niebie, a także z fenomenami przyrody. Starożytni mogli zaobserwować gołym okiem liczne zjawiska astronomiczne. Cała sfera niebios pozornie wiruje ze wschodu na zachód wokół bieguna północnego.

W hebrajskiej „Biblii” Jerozolima ze wzgórzem Syjon stanowią centrum świata, miejsce wybrane przez boga, w którym król Salomon miał wybudować świątynię. Syjon jest w judaizmie odpowiednikiem góry kosmicznej, której szczytem jest północny biegun nieba, wokół którego wiruje cała sfera gwiazd. To nawiązuje do Wed, które opisują świętą Górę Meru na biegunie północnym, pod Gwiazdą Polarną. Na tej górze Słowiano-

Aryjczycy zbudowali ogromną świątynię Mandala, na której szczycie była umieszczona Swastyka – symbol naszej Galaktyki.

W „Biblii” oficjalnie odwoływanie się do ciał niebieskich było zakazane. Ale autorzy ksiąg biblijnych obficie wykorzystywali elementy starożytno-orientalnej doktryny astralnej i adaptowali dawniejsze mity kosmiczne do monoteistycznej patriarchalnej wizji świata. Świątynie i ofiary, składane księżycowemu bogu, opisane zostały w wielu tekstach, które archeologowie odkryli w mieście Ugarit. Opisana w tekstach ugaryckich bliskowschodnio-orientalna religia kananejska została przeniesiona do judaizmu a El i Ball zostali połączeni w jednego Jahwe, jahwizm jest nową formą balizmu. Także w Persji i Egipcie bóg Księżyca przedstawiany był na dekoracjach ściennych oraz głowach pomników. „Biblia” podaje, że kiedy Żydzi popadali w praktyki bałwochwalcze, był to najczęściej kult boga Księżyca.

W pismach Józefa Flawiusza i Filona z Aleksandrii odnajdujemy potwierdzenia kosmicznego rozumienia trójstopniowej świątyni jerozolimskiej i świętych sprzętów liturgicznych judaizmu. Józef Flawiusz oznajmia: „Jeśli bowiem ktoś zastanowi się nad budową przybytku i obejrzy szaty kapłańskie oraz naczynia, których używamy do świętych obrzędów. Jeśli tylko obejrzy te przedmioty bez uprzedzeń, rozumnie, to dostrzeże, iż każdy z nich zamierzony został jako naśladowanie i wyobrażenie wszechświata”.

Kalendarz hebrajski jest systemem rachuby czasu opartym na cyklu księżycowym. Przykładem biblijnego patriarchy obfitującego w motywy lunarne jest Abraham. Imię ojca Abrahama Terach, jest zniekształceniem hebrajskiego jerach, miesiąc lunarny, czyli miesiąc księżycowy. Rodzina Abrahama wyruszyła z Ur i osiedliła się w Harranie. Oba miasta, Ur na południu i Harran na północy były głównymi ośrodkami kultu boga Księżyca – Nanny/Sina. Pierwotne imię Abrahama, Abram, oznacza wzniosłego ojca i jest nawiązaniem do boga Księżyca Sina, który był określany mianem „ojca bogów”. Abraham jest

pasterzem podobnie jak bóg Księżycy, który w mitologii pasł gwiazdy na niebie. Abraham wędruje ze wschodu na zachód, podobnie jak Księżyc.

W „Torze” jest przykazanie dęcia w srebrne trąby z okazji radosnego święta nowiu Księżycy. Widoczny rąbek nowego Księżycy był utożsamiany z mieczem, którym bóg pokona moce ciemności i potwory chaosu.

Nieustannie odradzający się Księżyc był symbolem zmartwychwstania i odnowienia. Drzewa z wizji proroka Ezechiela (Ez.47:12), które każdego miesiąca rodzą nowe owoce i których owoce służą za pokarm, a liście za lekarstwo, są nawiązaniem do życiodajnej mocy Księżycy i jego comiesięcznych narodzin. Żydowskie święto Paschy przypada na wiosenną pełnię Księżycy. Na okres pełni przypadają także Sukkot (święto szałasów) i Purim (święto losów). W starożytnych wyobrażeniach Księżyc w nowiu zniknął, ponieważ zostawał pożarty przez potwora chaosu. Przez około trzy dni Księżyc nie jest widoczny na niebie, po trzech dniach niejako powraca do życia. „Trzy dni” stały się motywem wybawienia. W „Biblii” prorok Jonasz zostaje połknięty przez wielką rybę i przebywa w jej wnętrznościach przez trzy dni i trzy noce.

W „Biblii” możemy doszukać się różnych reprezentacji kosmicznego dualizmu: dnia i nocy, lata i zimy, widocznej i ukrytej hemisfery niebios, życia i śmierci. „Bóg uczynił dwa duże ciała jaśniejące: większe, aby rządziło dniem i mniejsze, aby rządziło nocą” (Rdz 1:16). Sześć plemion głoszących błogosławieństwa z góry Garizim, i sześć plemion głoszących przekleństwa z góry Ebal. Góry Garizim i Ebal reprezentują dwa szczyty góry kosmicznej, północny i południowy biegun nieba, dwie hemisfery nieba, świetlną (błogosławieństwo) i mroczną (przekleństwo), połowę cyklu kosmicznego. Można zauważyć, że umieszczenie po sześć plemion na każdej z gór świadczy o świadomym nawiązaniu do znaków zodiaku i nieustannego cyklu ich wschodów i zachodów.

W wielu miejscach występują odwołania do czterech żywiołów lub czterech stron świata. Cztery rodzaje materiałów, z których sporządzono zasłonę przybytku i cztery rodzaje nici, z których uszyto szatę arcykapłana, reprezentowały cztery żywioły lub cztery strony świata.

W wielu miejscach istnieją odwołania do siedmiu planet starożytności. Liczba 7 uważana była za liczbę magiczną. Złoty kandelabr zwany menorą przedstawiał siedem planet starożytności, środkowa lampa menory symbolizowała Słońce. Przykłady występowania liczby siedem w tekstach biblijnych, bądź przy oznaczaniu czasu trwania wydarzeń, bądź przy siedmiokrotnym powtarzaniu różnych czynności, bądź przy określaniu ilości przedmiotów czy osób, pokazują, że siódemka miała nadzwyczajne znaczenie dla autorów „Biblii”. Koresponduje ono ze starożytną doktryną orientalną, w której siedem planet reprezentowało boskie moce władające losami ludzi i świata.

Idea Zodiaku leży u podstawy liczby 12 na starożytnym Wschodzie. Babiloński podział ekliptyki na 12 równych trzydziestostopniowych części, znaków zodiaku, koresponduje z podziałem roku według miesięcy księżycowych. W wielu miejscach widać tę astralną symbolikę. Mamy między innymi; 12 plemion Izraela, 12 braci Józefa, 12 apostołów Jezusa, 12 chlebów pokładnych, itd.

Dwanaście drogocennych kamieni umieszczonych w czterech rzędach na napierśniku arcykapłana reprezentowało zarówno koło Zodiaku, jak i miesiąca roku kalendarzowego z zaznaczeniem równonocy wiosennej i jesiennej, a także przesilenia letniego i zimowego. Dwa klejnoty spinające szatę arcykapłana przedstawiały Słońce i Księżyc, bądź dwie hemisfery nieba. Szata arcykapłana, wyobrażała kosmos, natomiast szarfa opasująca szatę była symbolem oceanu otaczającego Ziemię ze wszystkich stron.

Chrześcijaństwo

Głównymi datami świąt solarnych są przesilenia (letnie i zimowe) oraz równonocce (wiosenna i jesienna). Święta ta obchodzone były w religiach solarnych, opierających się na rocznym cyklu słonecznym, czyli kalendarzu słonecznym. W religiach solarnych dzień wypoczynku i modlitw obchodzony był w niedzielę – w dzień Słońca. Dwa największe święta obchodzone były w dniu przesilenia zimowego, narodziny nowego Słońca i nowego roku, oraz w dniu wiosennego zrównania dnia z nocą, zmartwychwstania Słońca i przyrody.

Kolejność tych wydarzeń wyjaśniają zjawiska astrologiczne. Gwiazda betlejemka na wschodzie to Syriusz, który 24 grudnia ustawia się w linii z trzema innymi gwiazdami w pasie Oriona. Gwiazdy te nazywane są Trzema Królami. Trzej Królowie i Syriusz wskazują miejsce, gdzie 25 grudnia wejdzie Słońce. Dlatego też Trzej Królowie podążają za gwiazdą na wschód ku miejscu, w którym wschodzi, a symbolicznie rodzi się Słońce. Dziewica Maryja to gwiazdozbiór Panny, po łacinie nazywany Virgo, czyli Dziewica. Pannę często określa się też mianem Domu Chleba i przedstawia się jako kobietę z kłosem zboża, ponieważ symbolizuje sierpień i wrzesień, czas żniw. Nazwa Betlejem w dosłownym tłumaczeniu oznacza właśnie Dom Chleba. Odnosi się zatem do gwiazdozbioru Panny, czegoś, co jest na niebie, a nie na ziemi.

Około 25 grudnia następuje jeszcze jedno zjawisko, przesilenie zimowe. Po przesileniu letnim dni są coraz krótsze i chłodniejsze. Słońce widziane z półkuli północnej wydaje się zmniejszać i niknąć. Starożytni widzieli w krótkich dniach i niedostatku pożywienia, zapowiedz śmierci, śmierci Słońca. Najlepiej widać to 22 grudnia, wtedy po półrocznej wędrówce na południe Słońce osiąga najniższy punkt na nieboskłonie. Potem pozornie zatrzymuje się na trzy dni – 22, 23 i 24 grudnia. Zawisa niedaleko gwiazdozbioru Krzyża Południa, który ma kształt krzyża łacińskiego, był znany starożytnym

cywilizacjom, usytuowany jest na niebie południowej półkuli w gwiazdozbiornie Centaura. 25 grudnia rusza o jeden stopień dziennie na północ, zapowiadając dłuższe cieplejsze dni i nadejście wiosny.

Stąd tradycja głosząca, że Słońce umarło na krzyżu, aby po trzech dniach narodzić się ponownie albo zmartwychwstać. Dlatego właśnie w żywocie Jezusa i innych bogów słonecznych pojawiają się: ukrzyżowanie, śmierć, narodziny i zmartwychwstanie. To czas między zatrzymaniem się Słońca a jego powrotem, co oznacza wiosnę, przynoszącą na półkuli północnej zbawienie. Wskreszenie Słońca świętowano jednak w równonoc wiosenną, czyli ma Wielkanoc. Dopiero wtedy Słońce pokonuje ciemność, dni stają się dłuższe niż noce, a na świecie pojawiają się oznaki wiosny. Dlatego też święty dzień tygodnia przyjęto w niedzielę, w dzień Słońca (Sun-day).

Apostołowie to najbardziej oczywiste odwołanie astrologiczne. Zodiak ma 12 astrologicznych znaków, a Jezus, czyli Słońce, podróżuje po ekliptyce wokół nich, niczym wokół 12 apostołów. Liczba 12 często pojawia się w „Biblii”. Krzyż zodiakalny to metafora wędrówki i życia Słońca. Nie służył jednak tylko ich odwzorowaniu, stanowił również przedchrześcijański symbol duchowy. W uproszczeniu wygląda on jako krzyż o czterech ramionach, a w centrum krzyża umieszczone jest koło symbolizujące Słońce. Dolne ramię krzyża słońca jest przedłużone w dół, gdzie jest zamocowane na cokole lub podstawie. To nie jest symbol chrześcijaństwa, to przedchrześcijańska wersja zodiakalnego krzyża. Dlatego właśnie Jezusa przedstawiano początkowo z głową na krzyżu. Droga krzyżowa to droga Słońca po ekliptyce. Jezus to Słońce, Syn Boży, Zbawiciel, Mesjasz, Noe, światło i światłość, jasność, który powrócił w chwale Pana. Pokonał ciemność, rodzi się na nowo każdego poranka. Można ujrzeć go pośród chmur na niebie. W koronie cierniowej, czyli otoczonego promieniami.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net